

Sikeres erőfeszítéseit koronázta három, Magyarországon megrendezett nemzetközi EUCEPA konferencia, melyeken ő elnökölt:

– 1971: A papír nyomtathatósága
– 1982: A papír-és a nyomdaipar folyamatai és szabályozása

– 1992: A papírok és kartonok futtathatóságának és nyomtathatóságának javítása.

Ezekről a konferenciákról Götttsching professzor úgy emlékezik meg, hogy „sikeresek voltak mind szakmai, mind társadalmi szempontból, és mércét állítottak fel az ezt követő konferenciák elé.” Vámos György külföldön mindenütt jó hírért keltette a magyaroknak. Nem lehetett úgy részt venni egy nemzetközi rendezvényen Grenobleban, Baden-Badenben vagy másutt, hogy meg ne kérdezték volna: Hogy van Vámos György? Sokak emlékezetében élt egy-egy szellemes tréfája, udvarias gesztusa, négy nyelven elmondott megnyitó beszéde, köszöntője. Sokat tett azért, hogy követői eredményesen léphessenek nyomába akár intézetvezetésben, akár lapszerkesztésben, akár nemzetközi kapcsolatok szervezésében.

Irodalom

1. Dr. Georg Vámos: Die Zukunft des Papiers, das Papier der Zukunft- Akademischer Papieringenieur-Verein an der Technischen Universitaet Graz. Frühjars-Fachtagung 21.- 14 Mai 1985
2. Dr. George Vámos: Forest is Life, Wood is Wealth, Paper is culture. Finn Papírménökök Egyesületének 1985 évi közgyűlése, Helsinki, 1985 április 23-24
3. Paul Turel: A la mémoire de Georges Vamos, Revue ATIP, Vol.56 – no 5, Décembre 2002- Janvier 2003, 36.l.
4. Lothar Götttsching: Der Papierprofessor. Lebenserinnerungen, 2011 MEDU Verlag Dreieich bei Frankfurt/M, 228-229.l
5. Bán Zsuzsa: Európai ember in: A papír világa. Antológia. Táncsics Könyvkiadó, Budapest. 1974. 321-331.l.
6. Erik Kihlman: Papíripar 50.évf.5-6.sz. 2006. 164-166. l.
7. Lothar Götttsching: Papíripar 50.évf.5-6.sz. 2006. 167-170. l.

Hogy van Majsai Károly?

Gallóné Héring Judit

2012 az Olimpia és a Paralimpia éve. Ez utóbbit mindig ugyanazon a helyszínen rendezik pár héttel a nyári játékok után, külsőségekben, a sportolók számában, megbecsültségben, mára már szinte nem különbözik nagy testvérétől. Valószínűleg kevesen tudják, hogy riportalanyom, akivel 26 évig kollégák voltunk a KMF majd BMF Papíripari Tanszékén, versenyzőként résztvevője lehetett ennek a nagyszerű sporteseménynek. Éppen ezért, először sportpályafutásáról kérdezem...

– Gyermekbénulás következtében lettem mozgássérült, az asztalitenisz ragyogó terep volt annak bizonyítására, hogy nem érek kevesebbet ép társaimnál. Idén jubilálok, 40 éve kezdtem el versenyszerűen ping-pongozni. 1982-ben lettem mozgássérült válogatott, s ezzel kezdetét vette egy 14 évig tartó csodálatos nemzetközi sportpályafutás.

– Ha jól tudom számos nagyszerű eredményt értél el, bejártad a fél világot, erről hallhatnánk-e kicsi bővebben?

– Négy Paralimpián vettem részt, csapatban két éremmel is büszkélkedhetek. 1984-ben New Yorkban ezüstérmesek lettünk, 1988-ban Szöulban óriási csatában a kínai válogatottat verve szereztünk bronzérmet. 1992-ben Barcelonában csak későbbi aranyérmestől kaptam ki, de ennek ellenére nem tudtam dobogóra állni. 1996-ban Atlantában is érem nélkül maradtam, pedig saját kategóriában 4. voltam az akkori világranglistán. Világ bajnoki ezüst és bronzérmem mellett Európa Bajnokságokon még összesen 9 érmet szereztem, melyek közül kettő aranyosan fénylik. Nagyon boldog vagyok, ezek az eredmények kárpótoltak mindenért!

-Atlanta után végleg abbahagytad a versenyzést?

– Csak a válogatottságról és a nemzetközi szereplésről mondtam le, kétgyermekes édesapaként már nem tudott tovább nélkülözni a családom. A ping-pongot viszont lehetetlen abbahagyni, a mai napig játszom a Budapest I/A osztályú csapatbajnokságban.

– Gratulálunk a sportsikereidhez, de most térjünk át szakmai pályafutásodra. Hogyan kez-dődött?

– 1973-ban végeztem a Than Károly Vegyipari Szakközépiskolában papíripari szakon. Úgy kerültem ebbe a csodálatos iskolába, hogy a nagyném férje Huszárik Sándor a Csepeli Papírgyárban dolgozott művezetőként. Nyolcadikos koromban egyszer elvitt engem is a gyárba, ekkor láttam először pirítpörkölést, cellulózzgyártást, hatalmas papírgépeket. Ez az élmény meghatározó volt számomra, egy életre megfertőződtem a papírgyár jellegzetes, semmivel össze nem téveszthető „illatával” és látványával. Így aztán nem volt kétséges, melyik középiskolába is jelentkeztek. Nem csalódtam, hiszen olyan tanárokkal hozott össze a sors ebben az iskolában, akik igazi pedagógusok, nagy egyéniségek voltak: Berecz Feri bácsi, Pogány Joli néni, Béres Marika néni. Komoly alapokat kaptam tőlük a későbbiekre kémiából, technológiából.

– Érettségi után hová jelentkezted?

– Természetesen folytatni akartam ezt a vonalat, így felvételiztem a Könnyűipari Műszaki Főiskola Papíripari szakára. Elmondhatom, hogy itt is

olyan tanárok tanítottak a szakmára, akik nem melleleg szintén „ thanosok „ voltak annakidején, akik szintén nagy tekintéllyel rendelkeztek az iparban , gondolok itt elsősorban Erdélyi tanár úrra. Szép és mozgalmas 3 év volt ez a főiskolai időszak. Felejthetetlenek számomra a nyári termelési gyakorlatok, hiszen abban az időben még külföldre is eljutottak a hallgatók. Így voltunk az NDK-ban ill. a SZU-ban is, nem is rövid ideig, 3-3 hétig tartózkodtunk ezekben az országokban, jártuk a kinti gyárakat és hát természetesen az egyéb látnivalókat sem hagytuk ki. Az idősebbek még emlékeznek, abban az időben ez óriási dolog volt, hiszen nem jutottunk olyan könnyen el külföldre, mint manapság. Rendkívül tanulságos és élményekben gazdag utak voltak ezek.

– Friss diplomásként hol tudtál elhelyezkedni?

– Nagyon kedves tanárom, Kerekes Titusz révén kerültem az ACSI-ba. Ő annak idején külső óraadóként járt be a főiskolára fakultatív csomagolóstechnikát tanítani a papír szakos hallgatóknak, később aztán nagyrészt neki köszönhető a főiskolán beindított csomagolóstechnológusi szakirány létrehozása is.

Az ACSI-ban technológusként szerződéses munkákat végeztünk a Papíripari Vállalat részére.

– Mikor kerültél a főiskolára, mint oktató?

– 1979-ben szakoktatóként kezdtem pályafutásomat a Papíripari Tanszéken. Eleinte főleg a papírtechnológia laborban vezettem gyakorlatokat. Nagyon szerettem ezeket az órákat: őrlés, lapképzés, a kispapírgép üzemeltetője is én lettem. Fontos részét tették ki munkámnak a klímalaborban folyó papírvizsgálatok, s tevékeny részese voltam a Tanszéken folyó kutatómunkáknak is.

– Nem álltál le a tanulással sem, hiszen munka és aktív sportolás mellett jelentkezted a Soproni Egyetem Papíripari szakára, így okleveles papíripari mérnök lettél.

– 1986-88-ig tanultam az egyetemen. Ezt már levelező tagozaton végeztem, valóban munka mellett és hát elég messze is van Budapesttől Sopron. Ennek ellenére nagyon élveztem a diákéletet, nagy kalandokat éltünk át, nagy nehézségeket, hiszen sok mindent újra kellett tanulni, előbányászni a régen tanultakból, gondolok itt a matematikára, mechanikára... Az egyetem el-

végzése után neveztek ki először tanársegéddé, majd néhány év múlva adjunktussá. A műszaki menedzser képzés beindításakor én dolgoztam ki az erre vonatkozó papíripari ismeretek 3 féléves tantervét. Ennek az átfogó tananyagnak az oktatása okozta talán a legnagyobb örömet számomra a tanári pályafutásom alatt. E képzés keretén belül hozták létre az országban egyedülállóan az élsportolói tagozatot, őket egyéni tanrend segítette. Leghíresebb tanítványom Sidi Péter volt, akit tavaly a világ legjobb sportlövőjévé választottak, s elsőként szerezte meg a londoni részvétel jogát a magyar sportolók közül. VB és EB éremkészlete többszörösen is teljes, már csak az Olimpiaiak hiányoznak. Szurkoljunk neki!

– Nagyon szerettek téged a hallgatók, úgy érzem, sokszor már-már baráti volt a kapcsolatod velük.

– Hosszú éveig voltam patronáló tanár, ezt nagyon szerettem csinálni. Számptalan szakestet is rendeztünk, ezeken beszélgetések, különféle vetélkedők, zajlottak... és hát legtöbbször nem az iskolában ért véget az összejövetel...

– Igen, ezekre én is nagyon jól emlékszem, tényleg jól sikerültek ezek az estek. A hallgatókkal való remek kapcsolatodat az is bizonyítja, hogy a mai napig rendszeresen meghívják téged régebben végzett diákok osztálytalálkozóikra, amikre szívesen el is méész. A tanításon kívül volt egy nagyon fontos tevékenységed is a tanszéken, te voltál a MTESZ összekötő.

– Erre is nagyon büszke vagyok! Az általam

szervezett szakcsoport volt abban az időben a legnagyobb létszámú. Szinte nulláról száz főre növeltem a taglétszámot, ebben persze a legnagyobb részt a hallgatók tették ki. Sokat vittem Őket gyárlátogatásokra, főleg Csepelre és nagyon sok szakdolgozat témavezetője is voltam. Ami még nagyon érdekes és izgalmas tevékenység volt számomra, többször felkértek szakértői munkára, egy ízben még a rendőrségnek is dolgoztam, amikor hamis pénzt kellett bevizsgálnom és szakértőként nyilatkoznom egy bűnügyben.

– Ennyi jó dolog közepette mégis elmentél nyugdíjba. Mikor is?

– 26 év tanítás után 2005-ben hoztam meg ezt a nehéz döntést. Mindig is szívemen viseltem a tanítást, nagyon szerettem. Nem volt könnyű ezt meglépnem, de muszáj volt, a lábaim nem bírták már a sok állást. Ennek ellenére amikor szükség volt rám, gondolkodás nélkül visszajöttem egy fél évre tanítani. Tudásom nem kopik, erre nagyon vigyázok, komoly itthoni szakkönyvtáram van, ezen kívül a mai napig figyelemmel kísérem a tudományos híreket, újdonságokat. A szakirodalom lapozgatásán kívül pedig van valami, ami teljesen kikapcsol és nagyon szeretem, ez pedig a kertészkedés. Ápolgatom a gyümölcsfáimat, a veteményest és nagyon jól érzem magam.

– Köszönöm a beszélgetést, jó volt újra látni Téged, remélem ezentúl is benézel hozzánk. Jó egészséget kívánunk mindannyian!

drupa 2012 – összefoglaló beszámoló a szakvásárról

Koltai László

A nyomdaipar és a kapcsolódó iparágak egyik legrangosabb nemzetközi szakvásárát idén, május 3. és 16. között tartották Düsseldorfban.

A nyomdai és média-előkészítés, nyomtatás, nyomdai utómunkák és papírfeldolgozás, csomagolóanyag nyomtatása, valamint a papír és nyomtatási anyagok iránt érdeklődő, több mint 310.000 szakmai látogató 1850 kiállító termékeivel és technológiáival találkozhatott a vásáron.

